

Dik in mijn hoofd

Victoria Farkas

DIK

IN

MIJN

HOOFTD

Lees ook van Victoria Farkas:

Alles is anders

Ik sterf duizend doden

Eerste druk, 2007

Tweede druk, 2011

© 2007, 2011 Victoria Farkas en Moon, Amsterdam

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagbeeld Getty Images

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

www.moonuitgevers.nl

www.victoriafarkas.com

ISBN 978 90 488 1047 5

NUR 284

Moon is een imprint van Dutch Media Uitgevers bv

Voorwoord

Dik in mijn hoofd is een non-fictief fictief boek. Huh, denk je nu misschien. Een wat?

Je kijkt vast wel eens naar politseries als *CSI* en *Law & Order*. De verhalen daarin zijn door televisiemakers bedacht, maar ze zijn vaak op ware gebeurtenissen gebaseerd. Dat is in dit boek ook zo. De personages en de verhaallijn heb ik verzonnen, maar de manier waarop Roos in het boek anorexia krijgt en de reden waarom ze het krijgt, komen helaas vaak voor.

Voor dit boek heb ik vrouwen en meiden geïnterviewd die anorexia hebben gehad of het nog altijd hebben. Ik wilde antwoord op allerlei vragen: Wat is het? Wat doet het met je? Waarom heeft iemand anorexia? Wat gebeurt er als iemand anorexia heeft? Door duizend-en-een vragen te stellen en goed naar hun verhalen te luisteren, kwam ik daar langzamerhand achter en kon ik me een beetje voorstellen hoe het zou zijn om anorexia te hebben. Een beetje, want ik heb zelf nooit anorexia gehad en weet niet écht wat het is en hoe het voelt. Het waren vaak lange en aangrijpende gesprekken, die erg veel indruk op mij hebben gemaakt. Zoals de uitspraak van een meisje dat op dat moment voor anorexia werd behandeld en al een aantal weken in een kliniek zat: 'Als er een nieuw meisje met anorexia binnenkomt, dan ben ik hartstikke jaloers op haar. Want zij is dunner dan ik ben.' Deze opmerking zal ik niet snel vergeten.

Zonder de openheid van de vrouwen en meiden die ik heb geïnterviewd, had ik dit boek niet kunnen schrijven. Daarom gaat mijn dank vooral naar hen uit!

Ook wil ik graag Annemarie van Elburg, kinder- en jeugdpsychiater gespecialiseerd in anorexia, bedanken voor de tijd die ze vrijmaakte om me meer te vertellen over anorexia, en voor het lezen van mijn boek voordat het naar de drukker ging.

Achter in dit boek zijn adressen en sites opgenomen waar je terecht kunt als je meer wilt weten over anorexia.

Victoria Farkas

Juni 2007

Roos zat in haar pyjama met opgetrokken benen op de bank. Ze hing een beetje onderuitgezakt. Tussen haar buik en benen hield ze een kussen vast. Dat was lekker warm. Met samengeknepen ogen staarde ze naar het kleine televisiescherm aan de andere kant van de huiskamer. Ze kon amper de ondertiteling lezen. Niet dat het heel veel uitmaakte, want ze had *Sense and Sensibility* al zo'n vijf keer gezien en ze kende de film bijna uit haar hoofd.

Niet omdat het haar lievelingsfilm was. Absoluut niet. Het was de lievelingsfilm van haar beste vriendin Karlijn. Telkens als de maandelijkse filmavond bij haar thuis werd gehouden, wisten Jet, Eva en Roos dat deze film sowieso gehoord zou worden. Volgens Karlijn de meest romantische film aller tijden. De anderen deelden die mening niet direct, hoewel ze alle drie iedere keer weer op het puntje van hun stoel zaten.

'Kun je mij de chips even geven?' fluisterde Jet net iets te hard tegen niemand in het bijzonder.

'Ssst,' zei Karlijn streng. 'Dit is juist zo'n romantisch moment.'

'Volgens mij vind jij ieder moment in deze film een romantisch moment.' Roos giechelde zachtjes.

'Stil nou, hij gaat haar ten huwelijk vragen,' zei Karlijn.

'Prima, maar ik zou daar graag wat chips bij willen,' zei Jet op serieuze toon.

Grinnikend pakte Roos de schaal met chips van tafel, nam eerst zelf een handvol en gaf daarna de schaal aan Jet.

‘Zeg, je hebt toch wel wat voor ons overgelaten?’

‘Amper,’ smakte Roos en ze stak demonstratief alle chips die ze in haar hand had in haar mond.

‘Gatver.’ Jet schoot in de lach.

‘Heb je trouwens wel eens een motorongeluk in een tunnel gezien?’ vroeg Roos met volle mond.

Jet schudde haar hoofd en keek Roos vragend aan. Die deed meteen haar mond open. Op haar tong lag een klef hoopje bij elkaar gesmaakte chips.

‘Ieeee, wat ben je toch een goor wijf,’ gilde Jet. Meteen stak zij ook een paar chipjes in haar mond en deed hetzelfde. Roos en Jet kwamen niet meer bij en rolden met volle mond bijna van de bank.

‘Laat er ook een paar voor mij over,’ riep Eva ineens droog. ‘Mijn maag knort.’

‘Volgens mij knort jouw maag altijd,’ proestte Jet, maar ze gaf de schaal wel door.

Vanaf de grond zuchtte Karlijn diep. Ze lag languit op de grond over een groot zacht kussen. ‘Hoe kan ik nou in een romantische bui komen als jullie er telkens doorheen tetteren?’

‘Volgens mij hoeft jij helemaal niet in een romantische bui te komen. Je bent romantisch geboren,’ smakte Jet luidruchtig. Roos knikte. ‘Zoek “romantisch” op in het woordenboek en dan zul je zien dat jouw naam erachter staat.’

‘Hmm, dat kan dan wel zo zijn, toch zou ik graag de film in alle rust willen afkijken,’ bromde Karlijn.

Roos grinnikte. Karlijn speelde toneel. Roos kende haar lang

genoeg om te weten dat ze om zoiets niet boos werd. Sterker nog: ze had Karlijn zelfs nog nooit boos gezien.

‘Dames, dan zou ik nu graag om stilte willen verzoeken, zodat onze Koninklijke *Sense and Sensibility*-Hoogheid de film zonder verdere storende elementen af kan kijken,’ riep Jet met een plechtige stem.

Net op dat moment ging de huiskamerdeur open. De moeder van Karlijn kwam binnen. In haar handen hield ze een groot dienblad met daarop een pot thee, een schaal koekjes en vijf bekers.

‘Tjonge, wat is het donker hier,’ zei ze, terwijl ze voorzichtig het dienblad op het lage tafeltje neerzette.

‘Dan komt uw dochter beter in romantische sferen,’ beweerde Jet.

‘Och arme meiden, moeten jullie nou alweer naar *Sense and Sensibility* kijken?’ vroeg Karlijns moeder vol medelijden en ze ging tussen Roos en Jet in op de bank zitten.

‘Het is verschrikkelijk,’ zei Roos met een zielig piepstemmetje.

‘Jaha, nu weet ik het wel. Kan ik dan misschien de laatste twee minuten kijken zonder al jullie op- en aanmerkingen?’ riep Karlijn vanaf de grond.

‘Maar natuurlijk,’ zei Jet en ze draaide een denkbeeldige sleutel in haar mond om.

‘Iemand een kopje thee?’ fluisterde Karlijns moeder zo zacht mogelijk.

Roos, Jet en Eva, die bij hen op de bank was komen zitten, knikten alle drie. Het was doodstil in de huiskamer. Allemaal hielden ze hun mond dicht totdat de film was afgelopen, en zelfs tijdens de aftiteling bleven ze stil. Uit eerbied voor Karlijn.

‘Zo, dan kunnen jullie nu weer verdergaan met jullie leven,’ zei Karlijn, terwijl ze de dvd uit de speler haalde.

‘Moet je hem niet eerst even terugspoelen?’ merkte Eva op. Beteuterd keek Karlijn van Eva naar de dvd in haar hand. Toen schoot ze in de lach. En ook Roos, Jet en Eva moesten heel hard lachen.

‘O, is het zo laat. Wordt het zo’n avond? Dan maak ik me liever uit de voeten,’ zei Karlijns moeder. Bij de deur draaide ze zich om. ‘Wie kan ik blij maken met een tosti?’

Een overbodige vraag. Duidelijk: de tosti’s hoorden net zo bij de filmavond als *Sense and Sensibility*. Toch staken ze alle vier braaf hun vingers in de lucht. Daarna maakte Karlijns moeder dat ze wegwam, want de volgende lachstuip kwam er alweer aan.

‘Zeg, hoe is het eigenlijk met die broer van jou?’ vroeg Jet toen ze eindelijk uitgelachen waren.

‘Wat is er met Arne?’ vroeg Roos, hoewel ze het antwoord wel wist. Iedereen viel op hem.

‘Hij is zo’n stuk. Zo ontzettend knap,’ zwijmelde Jet.

Eva knikte.

‘Jongens, zo kan-ie wel weer. We hebben het hier wel over mijn broer, hoor,’ lachte Roos. ‘Trouwens, jij ook al?’ Verbouwereerd keek ze Eva aan. Sinds wanneer was Eva met jongens bezig?

‘Echt wel. Hij mag dan je broer zijn, maar heb je zijn ogen wel eens gezien?’ reageerde Eva.

‘Eh... nee,’ riep Roos. ‘Alsof ik in zijn ogen ga zitten kijken. Alleen het idee al!’

‘Heeft hij al een vriendin?’ vroeg Jet.

Roos schudde haar hoofd.

Jet zuchtte. ‘Mooi,’ mompelde ze. ‘Denk je dat ik een kans maak?’

Roos moest nu heel hard lachen. ‘Wat denk je zelf, Jet?’

Jet dacht even na. ‘Ach, waarom ook niet?’

‘Eh... omdat je pas veertien bent en hij al negentien? Omdat jij pas in de tweede zit en hij studeert? Moet ik doorgaan?’

‘O, hou maar op. Zo is er geen lol aan. Ik mag toch zeker wel fantaseren?’

‘Je kunt het beter bij je eigen leeftijd houden,’ grinnikte Karlijn. Ze kreeg meteen een kussen naar haar hoofd geslingerd. ‘Over eigen leeftijd gesproken. Volgens mij heeft Roos een bewonderaar,’ zei Jet plotseling. Triomfantelijk keek ze Roos aan.

Roos was geschrokken van Jets opmerking. Zou ze het soms weten?

‘Hoezo? Ik? Wie dan?’ mompelde ze zachtjes. Waarom werd ze nou altijd zo snel rood? Nu leek het net alsof ze iets te verbergen had.

Jet zweeg. Aandachtig keek ze haar vriendinnen een voor een aan. De spanning was haast om te snijden. Tot Eva het ten slotte niet meer uithield.

‘Vertel nou maar gewoon.’

‘Volgens mij-hij...’ zei Jet op een plagerige toon. Van de zenuwen hield Roos haar adem in.

‘... ziet Robert jou wel zitten.’

Eva gilte. Karlijn lachte. Roos staarde Jet stomverbaasd, maar opgelucht aan. Jet wist het niet! Gelukkig.

‘Robert! Op mij? Robert uit onze klas, bedoel je?’

Jet knikte verwoed.

‘En hoe weet je dat?’ wilde Roos weten.

‘Door hoe hij naar je kijkt. En ga me nou niet vertellen dat het je nooit is opgevallen dat hij in de pauze altijd vlak bij je in de buurt gaat zitten.’

‘Eh... nou nee, niet echt,’ zei Roos naar waarheid. Haar aandacht ging in de pauze nou niet bepaald naar Robert uit, maar dat ging ze Jet niet vertellen. Robert was best oké en hij zag er goed uit, maar verliefd worden op hem... liever niet. Ze moest er niet aan denken dat ze verkering met hem zou krijgen.

‘Het is anders best een lekker ding,’ plaagde Karlijn. ‘Misschien maandag toch maar even werk van maken?’

‘Maandag is niet mijn topdag om iemand te versieren. Maar ik geloof dat ik donderdag nog wel een gaatje heb,’ grapte Roos.

‘Genoeg over Robert. Wat vinden jullie eigenlijk van Constantijn uit de vierde?’ vroeg Jet.

Weer kleurde Roos rood. Gelukkig kwam net op dat moment de moeder van Karlijn binnen met de eerste lading tosti’s, zodat al hun aandacht daarop gericht was, en niet op het rode hoofd van Roos.

Constantijn was nieuw op school. Na de zomervakantie, nu ruim twee weken geleden, was hij in de vierde gekomen. Binnen een dag wisten alle meiden wie Constantijn was, dat hij in de zomervakantie met zijn ouders en drie zusjes naar de grote stad was verhuisd en dat hij – het belangrijkste detail – géén vriendin had.

Al snel hoorde hij bij het groepje van de populairste jongens van de school en ieder meisje viel als een blok voor hem. Roos stiekem ook een beetje. Maar dat zou ze nooit toegeven. Zeker niet waar Jet bij was, want dan kon je ervan op aan dat binnen een halve dag de hele school op de hoogte was. En daar had

Roos geen zin in. Stel je voor dat hij haar helemaal niet zag zitten? Dan zou ze hartstikke afgaan. Alleen Karlijn wist van deze verliefdheid. Maar haar vertelde ze dan ook altijd alles.

Ze hoopte dat Jet vergeten was dat ze over Constantijn begonnen was. Maar zodra Karlijns moeder naar de keuken was vertrokken voor een tweede ronde tosti's, stelde Jet de vraag opnieuw.

'Ach, hij heeft wel wat,' gaf Eva toe.

'Kan ermee door,' zei Karlijn.

'Ach, gewoon weer een jongen,' reageerde Roos zo koel mogelijk.

'Hoezo, gewoon weer een jongen? En... kan ermee door? Hebben jullie soms doperwten in je ogen?' reageerde Jet verbaasd.

'Het is de knapste jongen die ik ooit heb gezien en ik geloof dat ik smoorverliefd op hem ben.'

Jet was een type dat niets onder stoelen of banken stak en het, bijna letterlijk, van de daken schreeuwde als ze verliefd was. En dat was nogal vaak.

'En net vond je Arne nog helemaal te gek,' reageerde Roos verbaasd. Ze snapte Jet niet. Hoe kon je het ene moment nou verliefd zijn op de ene jongen en nog geen twee tellen later smoorverliefd zijn op een andere? Was Jet dan nooit bang dat ze zou worden afgewezen door die jongens of dat anderen achter haar rug om zouden kletsen? Roos zuchtte. Soms zou ze zoals Jet willen zijn. Die was altijd zo lekker onbezorgd, zo vrolijk en spontaan. Het kon haar nooit iets schelen wat anderen van haar dachten of hoe ze op anderen overkwam.

'Doe niet zo vreselijk serieus,' reageerde Jet dan ook opgewekt. Roos stak alleen haar tong uit en stopte een koekje in haar mond.

‘En Robin dan? Vorige week was je nog hopeloos verliefd op Robin uit 5-vwo,’ merkte Eva op.

Jet rolde met haar ogen. ‘Jeetje man, dat was vorige week. Nu ben ik op Constantijn. En ik geloof echt dat ik met hem wil trouwen.’

De vriendinnen proestten het uit. Echt weer een typische Jet-opmerking.

‘Trouwen? Je hoeveelste slachtoffer is dat nou al?’ hikte Karlijn. ‘Ik kan me nog herinneren dat je in een ver verleden met Daan, je buurjongen, wilde trouwen,’ vulde Eva het lijstje met huwelijkskandidaten verder aan.

‘O... en met Ricardo uit Italië toen je daar vorige zomer op vakantie was,’ herinnerde Roos Jet aan haar vakantieliefde. ‘Schrijf je hem nog wel eens?’

Jets gezicht betrok. ‘Ja, ja, zo kan-ie wel weer. Ik heb de hint begrepen. Kan ik er wat aan doen dat ik snel ontvlambaar ben.’

‘Jij? Snel ontvlambaar? Niets van gemerkt,’ schaterde Karlijn. ‘Volgens mij brand jij nog sneller dan een kaars,’ grapte Roos. ‘Als je “ontvlambaar” in het woordenboek...’

‘Ja, ja, dan staat mijn naam erachter. Ik weet het. Maar jullie dan? Zijn jullie verliefd?’ vroeg Jet.

Roos zag dat Karlijn twijfelde voordat ze bekende dat ze op Allard, een jongen op de muziekschool, verliefd was. Roos wist het al een tijdje, maar voor Eva en Jet was dit duidelijk nieuw. Karlijn had het Roos een paar weken geleden verteld. Samen waren ze naar de muziekschool gegaan, zogenaamd omdat Karlijn iets vergeten zou zijn. Roos had erg om het rode gezicht en onhandige gedrag van Karlijn moeten lachen. Maar Karlijn had wel smaak, want Allard was inderdaad een lekker ding.

‘Hoe oud is hij?’ vroeg Jet meteen nieuwsgierig.

‘Ik geloof dat hij twintig is.’

‘Heeft hij een vriendin?’

‘Dat weet ik eigenlijk niet. Ik durf het hem niet te vragen,’ bekende Karlijn.

‘Hmm, daar moet eenvoudig achter te komen zijn.’

‘Is hij knap?’ vroeg Eva.

‘Ja, natuurlijk is hij knap, anders zou ze niet op hem vallen. Niet van die domme vragen stellen,’ antwoordde Jet voor Karlijn. Eva trok een pruillip en ze gaf Jet een stomp.

‘Au, leef je agressie op dat kussen uit,’ gilde Jet. Ze pakte een kussen en sloeg Eva ermee op haar hoofd.

‘Kussengevecht!’ riep Karlijn heel hard en voor ze het wisten, deden ze alle vier mee.

Ook Roos stortte zich in de strijd en ze sloeg zo hard ze kon met het kussen op ieder willekeurig hoofd dat in haar buurt kwam. Haar gezicht kleurde rood. Ze kreeg het er warm van. Niemand merkte dat de deur openging.

‘Ik dacht al: waar komt dat lawaai vandaan?’ riep de moeder van Karlijn toen ze binnenkwam. Ze kon net op tijd bukken. Een kussen scheerde rakelings langs haar hoofd door de open deur de gang in. Het bord met daarop de kaastosti’s balanceerde vervaarlijk op haar hand.

‘Dames, dames,’ zei Karlijns moeder, terwijl ze omhoogkwam en naar de tafel liep om het bord neer te zetten.

Karlijn plukte beschaamd aan haar pyjama. ‘Sorry mam,’ mompelde ze zachtjes. ‘We wisten niet dat je...’

‘Ja, hou maar op met je smoesjes,’ zei haar moeder verstoord en ze liep terug naar de gang.

‘Oeps, volgens mij is je moeder boos,’ zei Roos berouwvol,

maar ze had het nog niet gezegd of de moeder van Karlijn kwam met het kussen in haar hand terug de huiskamer in en sloeg ermee op haar dochters hoofd. Die reageerde meteen en sloeg terug. Het kussengevecht was weer in volle hevigheid losgebarsten.